

F. t. l. vedr. selvangivelsen af indkomst og formue m. v.

bestemmelsens anvendelse blev givet ved bekendtgørelser, senest finansministeriets bekendtgørelse af 23. februar 1953.

Efter denne bekendtgørelse skulle offentliggørelse finde sted i følgende tilfælde:

1. Når samtlige nedenfor under a-c nævnte betingelser var opfyldt:

a. bøden til statskassen og den fælleskommunale udligningsfond udgjorde tilsammen over 2 gange det skattebeløb, som var — eller, såfremt de urigtige oplysninger i skatteyderens selvangivelse med tilhørende bilag var blevet taget til følge, ville være blevet — undraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond,

b. det skattebeløb, som var — eller eventuelt ville være blevet — undraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond oversteg enten 2.000 kr. for et enkelt skatteår eller 8.000 kr. ialt for samtlige de skatteår, efterbetalingen vedrørte og

c. det skattebeløb, som var — eller eventuelt ville være blevet — undraget statskassen og den fælleskommunale udligningsfond, oversteg 25 pct. af den oprindelige pålignede skat for de år, efterbetalingen vedrørte.

2. Når bøden til statskassen og den fælleskommunale udligningsfond tilsammen oversteg 25.000 kr.

3. Når skatteyderen beklædte en stilling i henhold til offentligt valg eller en overordnet eller fremtrædende stilling indenfor statslig eller kommunal administration, og sagen ikke var af ubetydelig karakter.

Det var i alle tilfælde en betingelse for offentliggørelse, at den begåede overtrædelse af skattelovgivningen var sket med forsæt.

Som nævnt i bemærkningerne til § 13 blev „offentliggørelsesbestemmelsen“ ophævet i 1957, idet man fandt det bedre stemmende med almindelige retsplejeprincipper, at skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter fandt deres afgørelse ved domstolene.

Siden da har ligningsrådet fulgt den praksis at lade skattebesvigelssager af den karakter, som beskrevet i bekendtgørelsen fra 1953, afgøre ved domstolene. Vedrørende de såkaldte „selvmeldere“ følges dog en mildere praksis, jfr. nedenfor.

Stort set er praksis nu, at en administrativ afgørelse af strafansvaret i sager vedrørende *forsætlig* skatteunddragelse er udelukket, når bøden til statskassen beregnet efter de ovennævnte vejledende regler, vil overstige 25.000 kr.

Det er imidlertid et spørgsmål om denne grænse

under hensyn til retspraksis og den økonomiske udvikling bør fastholdes. Der kan i denne forbindelse henvises til en af Højesteret den 13. februar 1970 afsagt dom, hvorved en tiltalt for overtrædelse af kontrollovens § 13, stk. 1, idømtes en bøde på 40.000 kr. Ved underretten var den pågældende straffet med hæfte i 20 dage samt en tillæggsbøde på 20.000 kr. Han havde unddraget det offentlige skatter til et beløb af ca. 20.000 kr., heraf statsskat ca. 16.000 kr.

For så vidt angik de såkaldte „selvmeldere“ d. v. s. skatteydere, der af egen drift underrettede skattemyndighederne om, at de havde gjort sig skyldig i strafbar skatteunddragelse, var det i bekendtgørelsen fra 1953 foreskrevet, at offentliggørelse *ikke* skulle finde sted, selvom forholdet faldt ind under pkt. 1 og 2 i bekendtgørelsen. For at en person kan betragtes som „selvmelder“, var det — og er det fortsat — en betingelse, at henvendelsen til skattemyndighederne ikke skyldes, at den pågældende er bekendt med, at sagen på anden måde vil blive rejst af eller overfor skattemyndighederne.

Ved afgørelsen af strafansvaret i sådanne sager har ligningsrådet i øvrigt stedse fulgt — og følger stadig — en mildere praksis, idet en „selvmelder“ som regel kan påregne at få ansvarsspørgsmålet afgjort administrativt med en bøde svarende til ca. 50 pct. af „normalbøden“ i henhold til de ovenfor nævnte vejledende regler.

Denne praksis er i overensstemmelse med princippet i borgerlig straffelovs § 84, nr. 9, hvorefter den for en strafbar handling i loven foreskrevne straf kan nedsættes, når gerningsmanden frivilligt har angivet sig selv og aflagt fuldstændig tilståelse.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, anlagde man i bekendtgørelsen fra 1953 en særlig streng bedømmelse af forsætlig skatteunddragelse begået af personer, der beklædte en stilling i henhold til offentligt valg eller en overordnet eller fremtrædende stilling indenfor statslig eller kommunal administration. Her *skulle* offentliggørelse af navn m. v. ske, når sagen ikke var af ubetydelig karakter.

Ligningsrådets praksis efter afskaffelsen af „offentliggørelsesordningen“ fører til, at en skatteyder, der hører til den nævnte personkreds, for så vidt må være afskåret fra at opnå en administrativ afgørelse af strafansvaret, hvis forsætlig skatteunddragelse af ikke ubetydelig karakter konstateres.

Efter regeringens mening er der ikke i almindelighed grundlag for særregler, hvorefter sager mod bestemte persongrupper altid skal forelægges domstolene til afgørelse.

Man kan i den forbindelse henvises til, at de nævnte persongrupper ved siden af straffen ofte